

Ἡ γραῖα, ἥτις ἴστατο ὀρθία ἐνώπιον τοῦ ξένου, ἤσθάνθη σκοτοδίνην καὶ ἤρξατο θαίνουσα βραδέως πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ἐκπληκτοὺς ὀφθαλμοὺς της ἀπὸ τὸν ὀμιλήσαντα ὑπάλληλον, ὅταν δ' ἐνόησεν ὅτι ἔφθασε πλησίον ἐνὸς ἀνακλίντρου ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀτενίσασα τὸν ξένον ἀγρίως :

— Καὶ ὁ υἱός μου ποῦ εἶναι ; τί ἔγεινεν ὁ υἱός μου ; . . .

— Δὲν τὸ εἰξεύρετε ἀκόμη : ἐψιθύρισεν ὁ ἄνθρωπος ταραχθεὶς. Ἄ ! λυποῦμαι πολὺ ! Ἄπέθανε ! Ζωὴ σὲ λόγου σας.

Ἡ γραῖα τότε ἠγέρθη, ἀλλ' ἐπανάπεσε διὰ μιᾶς, ἀφεῖσα κραυγὴν ἀπελπιστικὴν. Ἐγύνασσα δὲ τοὺς βραχίονα : αὐτῆς εἰς τὸ κενόν, ὡς εἰδὼν ἐζήτει νὰ ἐναγκαλισθῆ τι ἀόρατον, ἀπῆκεν αὐτοὺς νὰ πέσωσιν ἀδρανεῖς. Ἡθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἀδύνατον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασεν ἡ Ἀσπασία μετὰ τῆς μητρὸς της. Ἄμα εἶδον τὰς ἀποσκευὰς καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἠνόνθησαν τὸ πᾶν. Σπεύσασαι πρὸς τὴν ἀναισθητοῦσαν πρεσβύτιδα ἐγονάτισαν πλησίον της διὰ νὰ τὴν ἀναζωογονήσωσι πλὴν μὴ δυναθεῖσαι νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των, ἐξερράγησαν εἰς θρήνους καὶ λυγμούς. Τότε ἡ γραῖα, ὡσανεὶ συνεργομένη, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἀπλανεῖς, ἐταστικούς καὶ ὑελώδεις ἐπὶ τῆς Ἀσπασίας, ψελλίζουσα δὲ ἀνάρθρους τινὰς λέξεις ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κόρης.

Αὐτοστιγμῆι ὀρμητικὸν ρεῦμα βορρᾶ ἔσπρωξεν ἐξαίφνης ἐν τῶν παρθύρων τοῦ δωματίου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τοῦτο ἠνοίχθη διὰ νὰ δώσῃ διέξοδον εἰς τὴν φιλόστοργον ψυχὴν τῆς μητρὸς μεταβαλίνουσαν πρὸς συνάντησιν τῆς ψυχῆς τοῦ πολυφιλήτου υἱοῦ της :

Ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου εἶχεν ἐκπνεύσει !

Μουτζέρι, 1901.

ΚΩΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΣ

ΥΣΤΕΡΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

ΞΕΡΕΙΣ τί θέλω ; δάκρυα 'ς τὸ χῶμα μου νὰ χύσης,
Τ' ἀπάτητα χορτάρια μου μὲ δάκρυ νὰ ποτίσης
Καὶ νὰ περάσουνε βαθεῖά, τὰ δάκρυα, τὸ χῶμα,
Νὰ σμίξουνε τὸ φέρετρο, νὰ φτάξουνε τὸ πτώμα.

Θέλω νὰ βρέξουνε τὴ γῆ, τὸ στήθος μου νὰ φτάξουν,
'Στὴ φλογισμένη μου καρδιά σιγὰ σιγὰ νὰ στάξουν,
Νὰ σοῦσουν τὴν ἀγάπη μου, γιατί καὶ μέσ' τὸ χῶμα
Θὰ σὲ λατρεύω, κί' ἡ καρδιά θὰ τυραννιέται ἀκόμα . .

Σμόρνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ